Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 19. septembra 2019*

„Predhodno odločanje – Socialna varnost delavcev migrantov – Uredba (EGS) št. 1408/71 – Člen 13 – Zakonodaja, ki se uporablja – Rezident države članice, ki spada na področje uporabe Uredbe (EGS) št. 1408/71 – Dajatev v zvezi s sistemom pokojninskega zavarovanja ali z družinskimi dodatki – Država članica stalnega prebivališča in država članica zaposlitve – Zavrnitev“

V združenih zadevah C-95/18 in C-96/18,

katerih predmet sta predloga za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ju je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) z odločbama z dne 2. februarja 2018, ki sta na Sodišče prispeli 9. februarja 2018, v postopkih

Sociale Verzekeringsbank

proti

F. van den Bergu (C-95/18),

H. D. Giesnu (C-95/18),

C. E. Franzen (C-96/18),

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik senata, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, D. Šváby, S. Rodin in N. Piçarra, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 23. januarja 2019,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Sociale Verzekeringsbank H. van der Most in N. Abdoelbasier,

– za F. van den Berga E. C. Spiering,

– za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, M. H. S. Gijzen in M. L. Noort, agentke,

– za češko vlado M. Smolek, J. Pavliš in J. Vláčil, agenti,

* Jezik postopka: nizozemščina.

– za švedsko vlado A. Falk, C. Meyer-Seitz, H. Shev, L. Zettergren in A. Alriksson, agentke,

– za Evropsko komisijo M. van Beek in D. Martin, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 26. marca 2019

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predloga za sprejetje predhodne odločbe se nanašata na razlago členov 45 in 48 PDEU ter členov 13 in 17 Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici po spremembi in posodobitvi z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1992/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006 (UL 2006, L 392, str. 1) (v nadaljevanju: Uredba št. 1408/71).

2 Ta predloga sta bila vložena v okviru sporov med Sociale Verzekeringsbank (zavod za socialno zavarovanje, Nizozemska) (v nadaljevanju: SVB) na eni strani ter F. van den Bergom, H. D. Giesnom in C. E. Franzen na drugi strani, in sicer v zvezi z odločbami, s katerimi je SVB znižal starostno pokojnino oziroma partnerski dodatek, ki sta bila dodeljena F. van den Bergu oziroma H. D. Giesnu, C. E. Franzen pa zavrnil družinske dodatke.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V prvi uvodni izjavi ter v uvodnih izjavah od četrte do šeste in od osme do enajste Uredbe št. 1408/71 je navedeno:

„ker določbe za koordinacijo nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti sodijo v okvir svobodnega gibanja delavcev, ki so državljani držav članic, in bi morale prispevati k izboljšanju njihovega življenjskega standarda in pogojev zaposlovanja;

[…]

ker je treba spoštovati posebne značilnosti nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti in zato določiti le sistem koordinacije;

ker je v okviru te koordinacije znotraj [Unije] delavcem, ki živijo v državah članicah, in njihovim vzdrževanim družinskim članom ter preživelim osebam nujno zajamčiti enako obravnavanje v različnih nacionalnih zakonodajah;

ker morajo določbe o koordinaciji jamčiti, da delavci, ki se gibljejo v [Uniji], in njihovi vzdrževani družinski člani in preživele osebe ohranijo pravice in ugodnosti, ki so jih pridobili ali jih pridobivajo;

[…]

ker mora za zaposlene in samozaposlene osebe, ki se gibljejo v [Uniji], veljati sistem socialne varnosti le ene države članice, da bi se preprečilo prekrivanje nacionalnih zakonodaj, ki se uporabljajo in zapleti, ki lahko iz tega izhajajo;

ker morajo biti primeri, v katerih za osebo kot izjema od splošnega pravila, sočasno velja zakonodaja dveh držav članic, omejeni, kolikor je le mogoče, tako po številu kot po obsegu;

ker bi vsem delavcem, ki delajo na ozemlju ene države članice[,] čimbolj učinkovito zagotovili enako obravnavanje, bi bilo praviloma primerno določiti kot zakonodajo, ki se uporablja, zakonodajo tiste države članice, v kateri je oseba zaposlena ali samozaposlena;

ker je v določenih okoliščinah, ki upravičujejo drugačna merila [drugo navezno okoliščino], mogoče odstopati od tega splošnega pravila“.

4 Člen 1 te uredbe določa:

„V tej uredbi:

(a) *zaposlena oseba* in *samozaposlena oseba* pomeni:
   (i) vsako osebo, ki je obvezno zavarovana ali ima prostovoljno nadaljnje zavarovanje za enega ali več zavarovalnih primerov, zajetih s področji sistema socialne varnosti za zaposlene ali samozaposlene osebe ali s posebnim sistemom za javne uslužbence;
   (ii) vsako osebo, ki je po sistemu socialne varnosti za vse osebe s stalnim prebivališčem ali za celotno aktivno prebivalstvo obvezno zavarovana za enega ali več primerov, obravnavanih v tej uredbi, po sistemu socialne varnosti iz te uredbe, če je osebo:

      – zaradi načina izvajanja ali financiranja tega sistema mogoče opredeliti kot zaposleno ali samozaposleno osebo,

      ali

      – je v primeru, da ne izpolnjuje tega merila, obvezno zavarovana ali prostovoljno nadaljuje zavarovanje za kateri drug primer, določen v Prilogi I, v sistemu za zaposlene ali samozaposlene osebe ali v sistemu iz (iii), oziroma, če tak sistem v državi članici ne obstaja, ustreza definiciji, podani v Prilogi I;

[…]“

5 Člen 2(1) navedene uredbe, naslovljen „Osebna veljavnost“, določa:

„Ta uredba se uporablja za zaposlene ali samozaposlene osebe in študente, za katere velja ali je veljala zakonodaja ene ali več držav članic in ki so državljani ene od držav članic, ali osebe brez državljanstva, ali begunce, ki stalno prebivajo na ozemlju ene od držav članic, pa tudi za njihove družinske člane in njihove preživele osebe.“

6 Člen 4(1) te uredbe določa:

„Ta uredba se uporablja za vso zakonodajo v zvezi z naslednjimi področji socialne varnosti:

(a) dajatve za bolezen in materinstvo;

(b) invalidske dajatve, vključno s tistimi, ki so namenjene vzdrževanju ali izboljševanju možnosti pridobivanja zaslužka;

(c) dajatve za starost;

(d) dajatve za preživele osebe;

(e) dajatve za nesreče pri delu in poklicne bolezni;

(f) pomoči ob smrti;

(g) dajatve za brezposelnost;

(h) družinske dajatve.“

7 Naslov II Uredbe št. 1408/71, „Določitev zakonodaje, ki se uporablja“, vsebuje člen 13, ki določa:

„1. Ob upoštevanju členov 14c in 14f se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice. Zakonodaja, ki se uporabi, se določi v skladu z določbami tega naslova.

2. V skladu s členi 14 do 17:

(a) za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice ali če je registrirani sedež ali poslovna enota podjetja ali posameznika, ki osebo zaposluje, na ozemlju druge države članice;

[…]

(f) za osebo, za katero se zakonodaja države članice preneha uporabljati, ne da bi se začela zanjo uporabljati zakonodaja druge države članice v skladu z enim od pravil, določenih v prejšnjih pododstavkih, ali v skladu z eno od izjem ali posebnih določb, določenih v členih 14 do 17, velja zakonodaja države članice, na ozemlju katere ima stalno prebivališče, samo v skladu z določbami te zakonodaje.“

8 Člen 17 te uredbe določa:

„Dve ali več držav članic, pristojni organi teh držav ali ustanove, ki jih ti organi imenujejo, lahko sporazumno določijo izjeme od določb členov 13 do 16, kadar je to v interesu določenih kategorij oseb ali določenih oseb.“

Nizozemsko pravo

AOW

9 V skladu s členom 2 Algemene Ouderdomswet (zakon o splošnem pokojninskem zavarovanju) z dne 31. maja 1956 (Stb. 1956, št. 281, v nadaljevanju: AOW) je „rezident“ v smislu tega zakona oseba, ki stalno prebiva na Nizozemskem.

10 Člen 3(1) AOW določa, da se stalno prebivališče osebe določi glede na okoliščine posameznega primera.

11 Člen 6(1)(a) AOW določa, da je na podlagi določb tega zakona zavarovanec oseba, ki še ni dopolnila upokojitvene starosti in je rezidentka. V odstavku 3 navedenega člena 6 je določeno, da je mogoče z odstopanjem od odstavkov 1 in 2 istega člena krog zavarovancev razširiti ali omejiti z izvedbenim predpisom javne uprave ali na podlagi takega predpisa.

12 Z zakonom z dne 29. aprila 1998 (Stb. 1998, št. 267) je bil v AOW vstavljen člen 6a, ki se uporablja retroaktivno od 1. januarja 1989 in določa:

„Po potrebi z odstopanjem od člena 6 AOW in na njem temelječih predpisov se:

(a) šteje za zavarovanca oseba, katere zavarovanje na podlagi tega zakona izhaja iz uporabe določb mednarodne pogodbe ali sklepa mednarodne organizacije;

(b) ne šteje za zavarovanca oseba, za katero na podlagi mednarodne pogodbe ali sklepa mednarodne organizacije velja zakonodaja druge države."

13 Člen 13(1)(a) AOW določa, da se pokojnina zniža za 2 % za vsako koledarsko leto, ko uživalec pokojnine po dopolnjenem 15. letu, vendar pred dopolnjenim 65. letom ni bil zavarovan.

14 Odstavek 2(a) navedenega člena 13 določa, da se bruto dodatek zniža za 2 % za vsako koledarsko leto, ko zakonec uživalca pokojnine po dopolnjenem 15. letu, vendar pred dopolnjenim 65. letom starosti uživalca pokojnine ni bil zavarovan.

15 Na podlagi člena 45(1), prvi stavek, AOW v različici, ki je veljala 1. aprila 1985, imajo zavarovanci in nekdanji zavarovanci v primerih, pod pogoji in v skladu z lestvico za plačilo prispevkov, ki se določijo z izvedbenim predpisom javne uprave, pravico do plačila prispevkov za obdobja, v katerih po dopolnjenem 15. letu, vendar pred dopolnjenim 65. letom niso zavarovani ali niso bili zavarovani.

16 Na podlagi iste določbe v različici, ki je veljala 1. januarja 1990, so se lahko zavarovanci in nekdanji zavarovanci v primerih, pod pogoji in v skladu z lestvico za plačilo prispevkov, ki se določijo z izvedbenim predpisom javne uprave ali na podlagi takega predpisa, prostovoljno zavarovali za obdobja, v katerih po dopolnjenem 15. letu, vendar pred dopolnjenim 65. letom niso zavarovani ali niso bili zavarovani.

AKW

17 Vsebina člena 2 in člena 3(1) Algemene Kinderbijslagwet (splošni zakon o družinskih dodatkih) z dne 26. aprila 1962 (Stb. 1962, št. 160, v nadaljevanju: AKW) ustreza vsebini člena 2 in člena 3(1) AOW.

18 Člen 6(1)(a) AKW določa, da je v skladu z določbami tega zakona zavarovanec oseba, ki je rezidentka.

19 Člen 6a(b) AKW v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa, da se, po potrebi z odstopanjem od člena 6 AKW in na njem temelječih predpisov, za zavarovanca ne šteje oseba, za katero na podlagi mednarodne pogodbe ali sklepa mednarodne organizacije velja zakonodaja druge države.

Odloki o razširitvi in omejitvi kroga zavarovancev iz socialnega zavarovanja

20 V obdobju, na katero se nanašajo zadeve v glavni stvari, je bilo na podlagi člena 6(3) AOW in člena 6(3) AKW sprejetih več zaporednih različic Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen (odlok o razširitvi in omejitvi kroga zavarovancev iz socialnega zavarovanja). Tako se za okoliščine iz zadev v glavni stvari uporabljajo zaporedoma odlok z dne 19. oktobra 1976 (Stb. 557, v nadaljevanju: BUB 1976), odlok z dne 3. maja 1989 (Stb. 164, v nadaljevanju: BUB 1989) in odlok z dne 24. decembra 1998 (Stb. 746, v nadaljevanju: BUB 1999).

21 Člen 2(1)(a) BUB 1976 je določal, da se za „zavarovanca" med drugim v smislu AOW ne šteje rezident, ki je bil zaposlen zunaj Nizozemske in je bil zaradi te zaposlitve zavarovan v okviru obveznega tujega sistema na področju dajatev za starost in smrt ter družinskih dodatkov, ki velja v državi, v kateri dela.

22 BUB 1976 je bil nadomeščen z BUB 1989, katerega člen 10(1) je v različici, ki je veljala od 1. julija 1989 do 1. januarja 1992, določal, da „ni socialno zavarovan rezident, ki je bil zaposlen izključno zunaj Nizozemske“. Med 1. januarjem 1992 in 1. januarjem 1997 je ista določba BUB 1989 določala, da „ni socialno zavarovan rezident, ki je v neprekinjenem obdobju vsaj treh mesecev zaposlen izključno zunaj Nizozemske“. Člen 10(1) BUB 1989 je v različici, ki se je uporabljala od 1. januarja 1997 do 1. januarja 1999, določal, da „ni socialno zavarovan rezident, ki je v neprekinjenem obdobju vsaj treh mesecev zaposlen izključno zunaj Nizozemske, razen če to delo opravlja na podlagi delovnega razmerja z delodajalcem, ki ima stalno prebivališče ali sedež na Nizozemskem“.

23 BUB 1989 je bil 1. januarja 1999 nadomeščen z BUB 1999. Člen 12 tega odloka določa, da „ni socialno zavarovana oseba, ki ima stalno prebivališče na Nizozemskem in je bila v neprekinjenem obdobju vsaj treh mesecev zaposlena izključno zunaj Nizozemske, razen če to delo opravlja izključno na podlagi delovnega razmerja z delodajalcem, ki ima stalno prebivališče ali sedež na Nizozemskem“.

24 Tako BUB 1989 kot tudi BUB 1999 sta v členu 25 oziroma členu 24 vsebovala klavzulo pravičnosti, na podlagi katere je bil SVB v okviru BUB 1989 pooblaščen za to, da v nekaterih primerih odstopi od preostalih določb tega odloka, da bi preprečil velike nepravičnosti, ki bi lahko izhajale iz obveznosti zavarovanja ali izključitve iz zavarovanja na podlagi zadevnega odloka, oziroma v okviru BUB 1999 za to, da ne uporabi določb tega odloka ali od njih odstopi, če uporaba ob upoštevanju obsega razširitve oziroma omejitve skupine zavarovancev vodi do velike nepravičnosti, ki izhaja izključno iz obveznosti zavarovanja ali izključitve iz zavarovanja na podlagi tega drugega odloka.

Spori o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

25 Tožene stranke iz postopkov v glavni stvari so vsi nizozemski državljani s stalnim prebivališčem na Nizozemskem.

Zadeva C-95/18

26 Žena H. D. Giesna je v Nemčiji delala leta 1970, nato pa ponovno med 19. majem 1988 in 12. majem 1993 kot *„geringfügig Beschäftigte“*, to je kot oseba, ki opravlja malo delo. Delala je med drugim kot prodajalka v trgovini s konfekcijskimi oblačili, to delo pa je opravljala na podlagi pogodbe o priložnostnem delu za mesečno število ur, ki ni preseglo dveh ali treh dni na mesec.

27 H. D. Giesen je 22. septembra 2006 vložil zahtevek za starostno pokojnino in partnerski dodatek na podlagi AOW, ki mu je SVB ugodil z odločbo z dne 3. oktobra 2007. Vendar je bil partnerski dodatek znižan za 16 %, ker ga. Giesen v času dela v Nemčiji ni bila zavarovana v nizozemskem sistemu socialne varnosti. H. D. Giesen je zoper to odločbo vložil ugovor v delu, ki se nanaša na znižanje navedenega dodatka. Ta ugovor je bil z odločbo z dne 20. maja 2008 zavrnjen kot neutemeljen.

28 Rechtbank Roermond (sodišče v Roermondu, Nizozemska) je s sodbo z dne 13. oktobra 2008 kot neutemeljeno zavrnilo tožbo H. D. Giesna zoper to odločbo.

29 F. van den Berg je od 25. junija do 24. julija 1972 in od 1. januarja 1990 do 31. decembra 1994 delal v Nemčiji. Ker so bili njegovi dohodki prenizki, ga ni bilo mogoče obravnavati kot zavezanca za plačilo prispevkov v Nemčiji. F. van den Berg je 17. januarja 2008 vložil zahtevek za starostno pokojnino na podlagi AOW. SVB mu jo je z odločbo z dne 1. avgusta 2008 dodelil, vendar jo je znižal za 14 %, ker več kot sedem let ni bil zavarovan na Nizozemskem. Z odločbo z dne 25. novembra 2008 je bilo njegovemu ugovoru zoper navedeno odločbo delno ugodeno, znižanje pa je bilo določeno na 10 %.

30 Rechtbank Maastricht (sodišče v Maastrichtu, Nizozemska) je s sodbo z dne 19. oktobra 2009 kot neutemeljeno zavrnilo tožbo zoper odločbo z dne 25. novembra 2008.

Zadeva C-96/18

31 C. E. Franzen je na Nizozemskem na podlagi AKW prejemala družinske dodatke za hčer, rojeno leta 1995, za katero je skrbela kot samohranilka. Novembra 2002 je SVB obvestila, da od 1. januarja 2001 dela v Nemčiji 20 ur na teden kot frizerka. Ker so bili dohodki C. E. Franzen iz tega dela nizki, je bila obvezno vključena le v *Unfallversicherung* (nemški sistem obveznega zavarovanja za primer nesreče pri delu), ni pa imela dostopa do nobenega drugega nemškega sistema socialne varnosti. SVB ji je z odločbo z dne 25. februarja 2003 z veljavnostjo od 1. oktobra 2002 družinske dodatke ukinil.

32 C. E. Franzen je z dopisom z dne 21. septembra 2003 na podlagi člena 24 BUB 1999 zaprosila za to, da se zanjo preneha uporabljati izključitev iz socialnega zavarovanja. SVB je z odločbo z dne 15. marca 2004 to prošnjo zavrnil z obrazložitvijo, da C. E. Franzen ni bila zavarovana niti na podlagi prava Unije niti na podlagi določb nizozemskega prava. SVB navaja, da pa je ob vročitvi te odločbe C. E. Franzen predlagal, naj pristojni nemški organ zaprosi, da se zanjo na podlagi člena 17 Uredbe št. 1408/71 uporablja izključno nizozemska zakonodaja. C. E. Franzen naj tega predloga ne bi upoštevala.

33 C. E. Franzen je 30. januarja 2006 vložila nov zahtevek za družinske dodatke, ki mu je SVB ugodil z odločbo z dne 27. marca 2006 z veljavnostjo od prvega četrtletja 2006.

34 C. E. Franzen je z dopisom z dne 5. junija 2007 zahtevala, da se ji družinski dodatki dodelijo od četrtega četrtletja 2002. SVB je z odločbo z dne 5. julija 2007 ugotovil, da C. E. Franzen od prvega četrtletja 2006 ni več upravičena do družinskih dodatkov, vendar je navedel, da ne bo izterjal neupravičeno izplačanih zneskov. Z odločbo z dne 16. novembra 2007 je bil ugovor C. E. Franzen zoper to odločbo z dne 5. julija 2007 zavrnjen kot neutemeljen, zahtevek za ponovno presojo z dne 5. junija 2007 pa je bil zavržen.

35 Ko je pri Rechtbank Maastricht (sodišče v Maastrichtu, Nizozemska) še tekel postopek na podlagi tožbe C. E. Franzen zoper zadnjenavedeno zavrnilno odločbo, je SVB 6. februarja 2008 izdal novo odločbo, s katero je spremenil obrazložitev odločbe z dne 16. novembra 2007 in pri tem navedel, da sta bila zahtevka za družinske dodatke zavrnjena, ker se je na podlagi člena 13(2) Uredbe št. 1408/71 za C. E. Franzen uporabljala samo nemška zakonodaja in je bila zato uporaba nizozemskega socialnega zavarovanja izključena.

36 Rechtbank Maastricht (sodišče v Maastrichtu) je s sodbo z dne 5. avgusta 2008 tožbi C. E. Franzen zoper odločbi SVB z dne 16. novembra 2007 in 6. februarja 2008 zavrnilo kot neutemeljeni.

Ugotovitve, skupne vsem trem zadevam

37 F. van den Berg, H. D. Giesen in C. E. Franzen so pri Centrale Raad van Beroep (višje sodišče za zadeve s področja socialne varnosti in javnih uslužbencev, Nizozemska) vložili pritožbe zoper sodbe, ki sta jih izdala Rechtbank Maastricht (sodišče v Maastrichtu) in Rechtbank Roermond (sodišče v Roermondu). Centrale Raad van Beroep (višje sodišče za zadeve s področja socialne varnosti in javnih uslužbencev) je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo vprašanja v zvezi z razlago člena 13 Uredbe št. 1408/71 ter členov 45 in 48 PDEU, da bi preverilo, ali pravo Unije nasprotuje izključitvi F. van den Berga, H. D. Giesna in C. E. Franzen iz nizozemskega sistema socialne varnosti za zadevna obdobja v tej zadevi.

38 Sodišče je s sodbo z dne 23. aprila 2015, Franzen in drugi (C-382/13, EU:C:2015:261), razsodilo, da je treba člen 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 v povezavi z odstavkom 1 tega člena razlagati tako, da v okoliščinah, kot so te iz postopka v glavni stvari, ne nasprotuje temu, da delavec migrant, za katerega se uporablja zakonodaja države članice zaposlitve, na podlagi zakonodaje države članice stalnega prebivališča prejema dajatve iz pokojninskega zavarovanja in družinske dodatke od zadnjenavedene države.

39 Centrale Raad van Beroep (višje sodišče za zadeve s področja socialne varnosti in javnih uslužbencev) je 6. junija 2016 izdalo dve sodbi, eno v zvezi z F. van den Bergom in H. D. Giesnom ter drugo v zvezi z C. E. Franzen, v katerih je na podlagi sodbe z dne 23. aprila 2015, Franzen in drugi (C-382/13, EU:C:2015:261), sklepalo, da je mogoče v primerih, kot so primeri F. van den Berga, H. D. Giesna in C. E. Franzen, priznati izjemo od načela uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, ki izhaja iz člena 13 Uredbe št. 1408/71. To sodišče je torej, da bi izključilo uporabo člena 6a(b) AOW in člena 6a(b) AKW, uporabilo klavzuli pravičnosti iz člena 25 BUB 1989 in člena 24 BUB 1999 ter v obeh zadevah ugodilo predlogom tožečih strank.

40 SVB je pri Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske), ki je predložitveno sodišče v postopkih v glavni stvari, zoper sodbi Centrale Raad van Beroep (višje sodišče za zadeve s področja socialne varnosti in javnih uslužbencev) vložil kasacijski pritožbi.

41 Predložitveno sodišče meni, da na podlagi sodbe z dne 23. aprila 2015, Franzen in drugi (C-382/13, EU:C:2015:261), ni mogoče brez razumnega dvoma odgovoriti na vprašanje, ali pravo Unije ne le omogoča, ampak predvsem – v okoliščinah, kot so te v postopkih v glavni stvari – nalaga, da se nacionalno pravo, ki določa, da je rezident Nizozemske izključen iz socialnega zavarovanja te države članice, če dela v drugi državi članici in zanj na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 velja zakonodaja o socialni varnosti zadnjenavedene države, ne uporablja.

42 V teh okoliščinah je Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) v zadevah C-95/18 in C-96/18 prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

– V zadevi C-95/18:

„1. (a) Ali je treba člena 45 in 48 PDEU razlagati tako, da ti določbi v primerih, kakršna sta obravnavana, nasprotujeta nacionalni ureditvi, kot je člen 6a, uvodni del in točka (b), AOW? Ta ureditev pomeni, da rezident Nizozemske ni zavarovan iz naslova socialnega zavarovanja države stalnega prebivališča, če ta rezident dela v drugi državi članici in na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 zanj velja zakonodaja o socialni varnosti države zaposlitve. Značilnost obravnavanih primerov je, da zadevne osebe na podlagi zakonske ureditve države zaposlitve niso upravičene do starostne pokojnine zaradi omejenega obsega svojega dela v tej državi.

(b) Ali je pri odgovoru na prvo vprašanje, točka (a), pomembno, da za rezidenta države stalnega prebivališča, ki na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 ni pristojna, ne obstaja obveznost plačevanja prispevkov za socialno zavarovanje države stalnega prebivališča? Za obdobja, v katerih je ta rezident delal v drugi državi članici, ta spada namreč na podlagi [navedenega člena 13] izključno v sistem socialne varnosti države zaposlitve in tudi nizozemska nacionalna zakonodaja v takem primeru ne določa obveznosti plačevanja prispevkov.

2. Ali je za odgovor na prvo vprašanje pomembno, da je za zadevne osebe obstajala možnost sklenitve prostovoljnega zavarovanja na podlagi AOW ali da je za njih obstajala možnost, da SVB zaprosijo za sklenitev sporazuma v smislu člena 17 Uredbe št. 1408/71?

3. Ali člen 13 Uredbe št. 1408/71 nasprotuje temu, da bi oseba, kot je žena H. D. Giesna, ki je bila pred 1. januarjem 1989 zgolj na podlagi nacionalne zakonodaje v državi stalnega prebivališča, in sicer na Nizozemskem, zavarovana na podlagi AOW, na podlagi tega zavarovanja imela pravico do dajatev za starost, če gre za časovna obdobja, v katerih je bila na podlagi te določbe [navedene]

uredbe zaradi dela v drugi državi članici zajeta z zakonodajo te države zaposlitve? Ali pa je treba pravico do dajatve na podlagi AOW dojemati kot pravico do dajatve, ki v nacionalni zakonodaji ni odvisna od pogojev v zvezi z zaposlitvijo ali zavarovanjem v skladu s [sodbo z dne 20. maja 2008, Bosmann (C-352/06, EU:C:2008:290)], tako da je mogoče v njenem primeru uporabiti razlogovanje iz te sodbe?“

– V zadevi C-96/18:

„1. Ali je treba člena 45 in 48 PDEU razlagati tako, da ti določbi v primerih, kakršen je obravnavani, nasprotujeta nacionalnemu pravilu, kot je člen 6a, uvodni del in točka (b), AKW? To pravilo pomeni, da rezident Nizozemske ni zavarovan iz naslova socialnega zavarovanja države stalnega prebivališča, če ta rezident dela v drugi državi članici in na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 zanj velja zakonodaja o socialni varnosti države zaposlitve. Značilnost obravnavanega primera je, da zadevna oseba na podlagi zakonske ureditve države zaposlitve ni upravičena do družinskega dodatka zaradi omejenega obsega svojega dela v tej državi.

2. Ali je za odgovor na prejšnje vprašanje pomembno, da je imela zadevna oseba možnost, da bi SVB zaprosila za sklenitev sporazuma v smislu člena 17 Uredbe št. 1408/71?“

43 Zadevi C-95/18 in C-96/18 sta bili s sklepom predsednika Sodišča z dne 12. marca 2018 združeni za pisni in ustni del postopka ter izdajo sodbe.

Vprašanja za predhodno odločanje

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-95/18

44 F. van den Berg v pisnem stališču trdi, da predlog za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-95/18 ni dopusten, ker naj bi bilo mogoče kasacijsko pritožbo vložiti pri Hoge Raad der Nederlanden (vrhovno sodišče Nizozemske) le glede taksativno naštetih določb, med katerimi naj ne bi bilo člena 6a AOW. Predložitveno sodišče naj torej ne bi smelo vsebinsko obravnavati zadeve in naj tako ne bi bilo pristojno, da Sodišču predloži vprašanja za predhodno odločanje.

45 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je le nacionalno sodišče, ki odloča v sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, pristojno, da ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi tako potrebo po sprejetju predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, kot tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Zato je Sodišče, kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago pravila prava Unije, načeloma dolžno odločati (sodba z dne 10. decembra 2018, Wightman in drugi, C-621/18, EU:C:2018:999, točka 26 in navedena sodna praksa).

46 Iz tega sledi, da za vprašanja, ki se nanašajo na pravo Unije, velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko odločanje o vprašanju za predhodno odločanje, ki ga postavi nacionalno sodišče, zavrne le, če zahtevana razlaga pravila Unije očitno nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora o glavni stvari, če gre za hipotetičen problem ali če Sodišče nima na voljo potrebnih dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko koristno odgovorilo na postavljena vprašanja (sodba z dne 10. decembra 2018, Wightman in drugi, C-621/18, EU:C:2018:999, točka 27 in navedena sodna praksa).

47 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da Sodišče v okviru postopka iz člena 267 PDEU ni pristojno preveriti, ali je bila odločba, s katero se je pred njim začel postopek, sprejeta v skladu z nacionalnimi pravili o organizaciji sodišč in sodnem postopku (sodba z dne 16. junija 2015, Gauweiler in drugi, C-62/14, EU:C:2015:400, točka 26 in navedena sodna praksa).

48 Argumenti F. van den Berga torej niso zadostni, da bi se z njimi ovrgla domneva upoštevnosti, navedena v točki 46 te sodbe. Iz tega sledi, da je predlog za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-95/18 dopusten.

Prvo in drugo vprašanje v zadevah C-95/18 in C-96/18

49 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem v zadevah C-95/18 in C-96/18, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člena 45 in 48 PDEU razlagati tako, da nasprotujeta zakonodaji države članice, v skladu s katero delavec migrant, ki stalno prebiva v tej državi članici in za katerega velja zakonodaja o socialni varnosti države članice zaposlitve na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71, v okviru socialnega zavarovanja te države članice stalnega prebivališča ni zavarovan, čeprav zakonodaja države članice zaposlitve temu delavcu ne podeljuje nobene pravice do starostne pokojnine ali družinskih dodatkov.

50 Za odgovor na ti vprašanji je treba opozoriti na to, da je bil za zagotovitev prostega gibanja delavcev v Uniji – pri čemer se je kot načelo določilo enako obravnavanje teh delavcev z vidika različnih nacionalnih zakonodaj – v naslovu II Uredbe št. 1408/71 vzpostavljen sistem koordinacije, ki se nanaša predvsem na določitev zakonodaje ali zakonodaj, ki se uporabljajo za zaposlene in samozaposlene osebe, ki uresničujejo svojo pravico do prostega gibanja. Zaradi celovitosti tega sistema kolizijskih pravil je nacionalnim zakonodajalcem vseh držav članic odvzeta pristojnost, da po svoje določijo obseg in pogoje za uporabo svoje zakonodaje, kar zadeva osebe, za katere ta velja, in ozemlje, na katerem učinkujejo nacionalne določbe (sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, točki 34 in 35 in navedena sodna praksa).

51 V tem okviru člen 13 Uredbe št. 1408/71, ki določa splošna pravila za določitev zakonodaje, ki se uporablja, v odstavku 1 določa, da se za osebe, za katere velja ta uredba, uporablja zakonodaja samo ene države članice, kar, razen v primerih iz členov 14c in 14f, izključuje kakršno koli prekrivanje nacionalnih zakonodaj za isto obdobje (sodba z dne 26. februarja 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, točka 36 in navedena sodna praksa).

52 Odstavek 2(a) člena 13 Uredbe 1408/71, ki konkretizira načelo uporabe ene zakonodaje na področju socialne varnosti, kot je določeno v odstavku 1 tega člena, določa, da za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice.

53 Vendar to načelo uporabe ene zakonodaje državi članici, ki ni pristojna na podlagi določb iz naslova II Uredbe št. 1408/71, ne more odvzeti možnosti, da pod nekaterimi pogoji delavcu migrantu dodeli družinske dajatve ali starostno pokojnino na podlagi svojega nacionalnega prava. Uredba št. 1408/71 državi članici stalnega prebivališča osebe namreč ne preprečuje, da tej osebi dodeli družinske dajatve in dajatve za starost na podlagi svoje zakonodaje, čeprav za to osebo na podlagi člena 13(2)(a) te uredbe velja zakonodaja države članice, v kateri je zaposlena (glej v tem smislu sodbo z dne 23. aprila 2015, Franzen in drugi, C-382/13, EU:C:2015:261, točke od 58 do 61 in navedena sodna praksa).

54 Predložitveno sodišče navaja, da v postopkih v glavni stvari nizozemska zakonodaja, ki se uporablja, izključuje možnost vključenosti osebe, ki stalno prebiva na nacionalnem ozemlju, v nacionalni sistem socialne varnosti, če ta oseba dela v drugi državi članici. Ta zakonodaja naj prav tako ne bi določala možnosti neuporabe te izključitve, saj naj se na klavzuli pravičnosti, ki ju določata BUB 1989 in BUB 1999, ne bi bilo mogoče sklicevati v okoliščinah zadev v glavni stvari. Tako po mnenju predložitvenega sodišča oseba v položaju, kot je obravnavani v teh zadevah, ne more biti upravičena do možnosti odstopa od načela uporabe ene zakonodaje, ki je bila določena v sodni praksi Sodišča.

55 Za ta okvir je značilno tudi to, da delavci migranti v obravnavani zadevi niso imeli pravice do socialnih dajatev na podlagi zakonodaje države članice zaposlitve, ki je pristojna na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71.

56 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je sicer namen vseh določb Pogodbe DEU o prostem gibanju oseb državljanom Unije olajšati opravljanje poklicnih dejavnosti vseh vrst na ozemlju Unije in te določbe nasprotujejo ukrepom, ki bi lahko te državljane postavili v slabši položaj, kadar bi želeli opravljati gospodarsko dejavnost na ozemlju države članice, ki ni njihova matična država članica. Vendar pa primarno pravo Unije delavcu ne more zagotoviti, da bo preselitev v državo članico, ki ni njegova matična država članica, nevtralna z vidika socialne varnosti, pri čemer je takšna preselitev ob upoštevanju razlik med sistemi in zakonodajami držav članic lahko za zadevno osebo, odvisno od primera, z vidika socialne varnosti bolj ali manj ugodna (glej v tem smislu sodbo z dne 18. julija 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, točki 33 in 34 ter navedena sodna praksa).

57 Prvič, kar zadeva člen 45 PDEU, ta sicer nasprotuje vsem nacionalnim ukrepom, ki bi lahko državljane Unije ovirali pri izvrševanju temeljne svoboščine prostega gibanja, ki je zagotovljena s tem členom, ali zmanjšali privlačnost te svoboščine, vendar pa ta člen delavcu, ki se preseli v državo članico, ki ni njegova matična država članica, ne podeljuje pravice, da v državi članici gostiteljici uveljavlja enako socialno zavarovanje, kot je tisto, ki ga je bil deležen v matični državi članici v skladu z nacionalno zakonodajo te zadnje države (glej po analogiji sodbo z dne 18. julija 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, točki 33 in 35).

58 Člena 45 PDEU prav tako ni mogoče razlagati tako, da delavcu migrantu dodeljuje pravico, da v državi članici stalnega prebivališča uveljavlja enako socialno zavarovanje, do katerega bi lahko bil upravičen, če bi delal v tej državi članici, kadar dela v drugi državi članici in ni upravičen do takega zavarovanja na podlagi določb države članice, pristojne v skladu s členom 13 Uredbe št. 1408/71.

59 Drugič, kar zadeva člen 48 PDEU, ki določa sistem koordinacije zakonodaj držav članic, in ne njihove harmonizacije, je treba navesti, da ker ta določba ne vpliva na vsebinske in postopkovne razlike med sistemi socialne varnosti držav članic ter torej na pravice oseb, ki so zavarovane po teh sistemih, vsaka država članica ostaja pristojna, da ob upoštevanju prava Unije v svoji zakonodaji določi pogoje za zagotovitev dajatev iz sistema socialne varnosti (sodba z dne 12. junija 2012, Hudzinski in Wawrzyniak, C-611/10 in C-612/10, EU:C:2012:339, točka 42).

60 Razlaga člena 48 PDEU, po kateri bi morala država članica, ki ni pristojna, dodeliti socialno zavarovanje delavcu migrantu, ki je zaposlen v drugi državi članici, pa bi v okoliščinah, kot so te v postopkih v glavni stvari, postavila pod vprašaj sistem koordinacije zakonodaj držav članic, ki se uporablja na področju socialne varnosti in je konkretiziran z načelom uporabe ene zakonodaje, določenim v členu 13 Uredbe št. 1408/71.

61 Taka razlaga bi namreč lahko porušila ravnovesje, ki je bilo vzpostavljeno s Pogodbo DEU, ker bi lahko taka obveznost v položajih, kot so ti v postopkih v glavni stvari, vodila do tega, da se uporabi le pravo države članice, ki ponuja najugodnejšo socialno zavarovanje. Takšno navezno okoliščino pa naj bi bilo še posebej težko uporabljati zaradi številnih potencialnih dajatev z različnih področij socialne varnosti, ki so naštete v členu 4(1) Uredbe št. 1408/71.

62 Poleg tega bi taka rešitev lahko škodovala finančnemu ravnovesju sistema socialne varnosti države članice, ki ponuja najugodnejšo socialno zavarovanje.

63 Iz podatkov, ki jih je posredovalo predložitveno sodišče v predlogih za sprejetje predhodne odločbe, izhaja, da je neobstoj socialnega zavarovanje za delavce migrante, ki so stranke v sporih o glavni stvari, za obdobja, v katerih so delali zunaj države članice stalnega prebivališča, samo posledica uporabe zakonodaje države članice, pristojne na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71. Vsebina nacionalnih zakonodaj na področju socialne varnosti pa ni predmet harmonizacije niti na podlagi določb Pogodbe DEU niti na podlagi Uredbe št. 1408/71.

64 Zato členov 45 in 48 PDEU ni mogoče razlagati tako, da v okoliščinah, kot so te v zadevah v glavni stvari, države članice stalnega prebivališča zavezujeta k dodelitvi socialnih dajatev delavcu migrantu, če ta ni upravičen do takih dajatev na podlagi zakonodaje države članice zaposlitve, ki je pristojna na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71.

65 Kljub temu je treba opozoriti, da imata v okviru člena 17 Uredbe št. 1408/71 dve državi članici možnost, da v interesu nekaterih kategorij oseb ali nekaterih oseb sporazumno določita izjeme od načela uporabe ene zakonodaje. Ta možnost je zlasti primerna, če – kot v primeru strank v postopkih v glavni stvari – pravo države članice zaposlitve, ki se uporablja, delavcu migrantu ne podeljuje nobene pravice do starostne pokojnine ali družinskih dodatkov, čeprav bi bil ta delavec migrant upravičen do takih pravic, če bi ostal brez zaposlitve v državi članici stalnega prebivališča.

66 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba člena 45 in 48 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujeta zakonodaji države članice, v skladu s katero delavec migrant, ki stalno prebiva na ozemlju te države članice in za katerega velja zakonodaja o socialni varnosti države članice zaposlitve na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71, v okviru socialnega zavarovanja te države članice stalnega prebivališča ni zavarovan, čeprav zakonodaja države članice zaposlitve temu delavcu ne podeljuje nobene pravice do starostne pokojnine ali družinskih dodatkov.

Tretje vprašanje v zadevi C-95/18

67 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v zadevi C-95/18 v bistvu sprašuje, ali je treba člen 13 Uredbe št. 1408/71 razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica, na ozemlju katere delavec migrant stalno prebiva in ki ni pristojna na podlagi tega člena, dodelitev pravice do starostne pokojnine temu delavcu migrantu pogojuje z obveznostjo zavarovanja, ki vključuje plačilo obveznih prispevkov.

68 V zvezi s tem je treba opozoriti, da čeprav za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja na podlagi člena 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 zakonodaja te države, tudi če stalno prebiva na ozemlju druge države članice, pa vseeno ta uredba ne preprečuje državi stalnega prebivališča, da tej osebi dodeli socialno dajatev, kot je starostna pokojnina, na podlagi svoje zakonodaje (glej v tem smislu sodbo z dne 20. maja 2008, Bosmann, C-352/06, EU:C:2008:290, točka 31).

69 V sodbi z dne 20. maja 2008, Bosmann (C-352/06, EU:C:2008:290, točka 32), je Sodišče s sklicevanjem na sodbi z dne 12. junija 1986, Ten Holder (302/84, EU:C:1986:242), in z dne 10. julija 1986, Luijten (60/85, EU:C:1986:307), pojasnilo, da teh sodb zaradi njunih posebnih okoliščin, ki se razlikujejo od okoliščin zadeve v glavni stvari, ni mogoče uporabiti kot temelj za izključitev možnosti države članice, ki ni pristojna država članica in ki pravice do družinske dajatve ne pogojuje z zaposlitvijo ali z zavarovanjem, da tako dajatev dodeli osebi, ki stalno prebiva na njenem ozemlju, kadar možnost take dodelitve dejansko izhaja iz nacionalne zakonodaje.

70 S tem, ko je Sodišče presodilo, da država članica, ki ni pristojna v skladu s členom 13 Uredbe št. 1408/71, pravice do družinske dajatve ne more podrediti pogoju zavarovanja, pa je le pojasnilo načelo uporabe ene zakonodaje, kot se uporablja za zaposlene delavce migrante. Člen 13(2)(a) Uredbe št. 1408/71 namreč določa, da za osebo, zaposleno na ozemlju ene države članice, velja zakonodaja te države, tudi če ta oseba stalno prebiva na ozemlju druge države članice. Iz tega izhaja, da na podlagi načela uporabe ene zakonodaje država članica, v kateri delavec migrant stalno prebiva, temu delavcu ne sme naložiti obveznosti zavarovanja, ne da bi postavila pod vprašaj sistem koordinacije iz člena 48 PDEU.

71 Taka obveznost zavarovanja, ki vključuje plačilo prispevkov in ki jo v skladu s členom 13 Uredbe št. 1408/71 naloži nepristojna država članica, bi lahko delavcu migrantu naložila obveznost, da plačuje prispevke v sistema socialne varnosti dveh različnih držav članic, kar bi bilo v nasprotju z načelom enotnosti, ki ga je želel vzpostaviti zakonodajalec Unije.

72 Vendar okoliščine, da država članica, ki ni pristojna na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71, pravice do družinske dajatve ne sme pogojevati s pogojem zavarovanja, ni mogoče razumeti tako, da je vsaka vključenost delavca migranta v sistem socialne varnosti v tej državi članici prepovedana. Država članica stalnega prebivališča lahko namreč na podlagi navezne okoliščine, ki je drugačna od pogojev zaposlitve ali zavarovanja, dodeli socialne dajatve, med drugim dajatve za starost, osebi, ki stalno prebiva na njenem ozemlju, če možnost take dodelitve dejansko izhaja iz njene zakonodaje.

73 Iz predloga za sprejetje predhodne odločbe v zadevi C-95/18 izhaja, da je bila v skladu z nacionalnim pravom, ki se je uporabljalo v obdobju iz postopka v glavni stvari, žena H. D. Giesna v tem obdobju zavarovana na podlagi AOW kot rezidentka na Nizozemskem. Navezna okoliščina, ki jo določa ta zakonodaja, je bila torej stalno prebivališče delavca migranta.

74 Na obravnavi pa je nizozemska vlada navedla, da bi bilo plačilo prispevkov nujno za dodelitev dajatev za starost in da v času dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari v zadevi C-95/18 zgolj pogoj stalnega prebivališča ni zadostoval za prejemanje takih dajatev. Predložitveno sodišče mora torej preveriti, ali je imela žena H. D. Giesna v času dejanskega stanja iz zadeve C-95/18 pravico do dajatev za starost neodvisno od obveznosti plačevanja prispevkov.

75 Pojasniti je treba še, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je namen členov 45 in 48 PDEU ter Uredbe št. 1408/71, sprejete za izvajanje teh členov, zlasti preprečiti, da bi bil delavec, ki je uveljavil pravico do prostega gibanja, brez objektivne utemeljitve obravnavan manj ugodno kot delavec, ki je bil med vso kariero zaposlen v eni sami državi članici (sodba z dne 12. junija 2012, Hudzinski in Wawrzyniak, C-611/10 in C-612/10, EU:C:2012:339, točka 80 in navedena sodna praksa).

76 Tako pa bi bilo, če bi bila nacionalna ureditev iz postopkov v glavni stvari za delavca migranta manj ugodna v primerjavi s tistimi delavci, ki opravljajo vse svoje dejavnosti v državi članici, v kateri se ta ureditev uporablja, in če bi ta ureditev pripeljala do tega, da mora delavec nepovratno vplačati prispevke za socialno varnost, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

77 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba člen 13 Uredbe št. 1408/71 razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica, na ozemlju katere delavec migrant stalno prebiva in ki ni pristojna na podlagi tega člena, dodelitev pravice do starostne pokojnine temu delavcu migrantu pogojuje z obveznostjo zavarovanja, ki vključuje plačilo obveznih prispevkov.

Stroški

78 Ker je ta postopek za stranke v postopkih v glavni stvari ena od stopenj v postopkih pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

1. **Člena 45 in 48 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujeta zakonodaji države članice, v skladu s katero delavec migrant, ki stalno prebiva na ozemlju te države članice in za katerega velja zakonodaja o socialni varnosti države članice zaposlitve na podlagi člena 13 Uredbe Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe, samozaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti, v različici po spremembi in posodobitvi z Uredbo Sveta (ES) št. 118/97 z dne 2. decembra**

1996, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 1992/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2006, v okviru socialnega zavarovanja te države članice stalnega prebivališča ni zavarovan, čeprav zakonodaja države članice zaposlitve temu delavcu ne podeljuje nobene pravice do starostne pokojnine ali družinskih dodatkov.

2. **Člen 13 Uredbe št. 1408/71, v različici po spremembi in posodobitvi z Uredbo št. 118/97, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 1992/2006, je treba razlagati tako, da nasprotuje temu, da država članica, na ozemlju katere delavec migrant stalno prebiva in ki ni pristojna na podlagi tega člena, dodelitev pravice do starostne pokojnine temu delavcu migrantu pogojuje z obveznostjo zavarovanja, ki vključuje plačilo obveznih prispevkov.**

Podpisi